

“Déu ens estima gratuïtament com una mare estima el seu filllet”

Dv, 12/12/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la casa de Santa Marta. Dijous 11 de desembre de 2014

"És tanta la seva proximitat, que Déu se'ns presenta aquí com una mare que dialoga amb el seu fill: una mare, quan canta una cançó de bressol, emprant el to de la veu del nen, esdevé petita com el filllet, i li parla amb el to del nen fins al punt que pot arribar a semblar ridícul, si hom no entén quina cosa tan bonica succeeix aquí: No tinguis por, sóc jo qui t'ajuda! Poble de Jacob, que ets com un cuc. Però, quantes vegades una mare diu aquestes coses al seu filllet mentre l'acaricia, no és així? Heus aquí, faré de tu un trill tallant, nou, armat amb dents: trillaràs les muntanyes i les trinxaràs, els tossals es tornaran palla fina... et faré gran... I la mare segueix acarionant-lo, bo i abraçant-lo. Això també és el que fa Déu amb nosaltres. És la tendresa de Déu. Ell està tan a prop nostre que s'expressa amb aquesta mateixa tendresa: la tendresa d'una mare".

Déu ens estima gratuïtament -ha afirmat el papa- com una mare estima el seu filllet. I el nen "es deixa estimar": "aquesta és la gràcia de Déu". "Però nosaltres, tantes vegades, per estar-ne segurs, volem controlar la gràcia" i "en la història i també en la nostra vida tenim la temptació de quantificar la gràcia i fer-ne "una cosa", és a dir, fer-ne "com una mercaderia o una cosa controlable"; potser ens diem a nosaltres mateixos: "Però, jo tinc tanta gràcia"; o "tinc l'ànima neta, estic en gràcia": "I així, aquesta veritat tan bella de la proximitat de Déu esdevé una comptabilitat espiritual: 'No, jo faig això perquè això em donarà 300 dies de gràcia ... Jo faig allò perquè em donarà a canvi això altre, i així vaig acumulant gràcia'. Però, quina cosa és la gràcia? Una mercaderia? I actuant així, sembla que sí que ho sigui. Sembla que sí. I en la història aquesta proximitat de Déu envers el seu poble ha estat sovint traïda per aquest tipus d' actitud nostra, un capteniment egoista que consisteix a voler controlar la gràcia, com si fos una cosa".

El papa també ha recordat alguns dels grups socials que en temps de Jesús volien controlar la gràcia: els fariseus, que eren esclaus de tantes lleis que carregaven "sobre les espatlles del poble". Els Saduceus, amb els seus compromisos polítics. Els Essenis, eren "bons, boníssims, però tenien tanta por d'arriscar-se per res del món" i acabaven aïllant-se en els seus monestirs. Els Zelotes, per als quals la gràcia de Déu era "la guerra d'alliberament", "una altra forma de fer-ne de la gràcia una cosa".

"La gràcia de Déu - ha recalcat el Sant Pare - és una altra cosa: és proximitat, és tendresa. Aquesta regla serveix sempre. Si tu en la teva relació amb el Senyor no sents que Ell t'estima amb tendresa, encara et manca quelcom, encara no has comprès què és la gràcia, encara no has rebut la gràcia que és aquesta proximitat". El papa Francesc ha recordat una confessió de fa ja anys, quan una dona es turmentava sobre la validesa o no d'una missa a la qual havia assistit un dissabte a la tarda per un casament al qual havia estat convidada; però, resulta que les lectures de la missa del casament eren diferents, no corresponien a les del diumenge següent. Aquesta va ser la resposta: "Però senyora, el Senyor l'estima

tant a vostè. Ella havia anat al casament, havia combregat, havia estat amb Jesús ... Sí, però quedis tranquil·la, el Senyor no és un comerciant, el Senyor l'estima a vostè, és a prop ":

"I Sant Pau reacciona amb força contra aquesta espiritualitat de la llei. 'Jo sóc just si faig això, això i això altre. Si no faig això no sóc just '. Què dius, ara? Tu ets just perquè Déu se t'ha apropiat, perquè Déu t'acaroni, perquè Déu et diu aquestes coses tan boniques amb tendresa: aquesta és la nostra justícia, aquesta proximitat de Déu, aquesta tendresa, aquest amor. Fins i tot amb el risc de semblar ridícul, el nostre Déu és tan bo. Si nosaltres tinguéssim el valor d'obrir el nostre cor a aquesta tendresa de Déu, quanta llibertat espiritual tindríem! Quanta! Avui, si teniu una mica de temps, a casa, preneu la Bíblia: llegiu el capítol 41 del llibre del profeta Isaïes, des del versicle 13 fins al 20, són set versets. I llegiu-los. Aquesta tendresa de Déu, aquest Déu que ens canta a cada un de nosaltres la cançó de bressol, com una mare ".

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió